

SCHEFSBOEK VAN EEN TREINREIZIGER

Perfectionisme is geen deugd als het op reizen aankomt. Wie van A(ntwerpen) naar Z(ebbug) wil zonder vliegen, moet kunnen improviseren en relativeren. 'Be like water', en je laveert rond vertragingen, buigt als een riet voor gemiste aansluitingen om meanderend doorheen Europa een alternatieve route te vinden. Reizen zonder de vleugels te spreiden is duurzaam én uitdagend. En jammer genoeg vaak ook duur, of je het nu in tijd of in geld uitdrukt. Maar wie het reizen zelf als bestemming neemt, deert dat minder. Want zeg nu zelf: wat is het avontuurlijkst, een Milanees stationsbuffet in de avondspits, of een lekkend ijsje op een oververhit strand?

Ik beslis om de trein te herontdekken als alternatief voor verre reizen. Vanuit Antwerpen vertrek ik naar een workshop in Malta, goed 2500 kilometer in vogel/vliegtuigvlucht. Maar ik ga over land. Een reis met hindernissen, maar ook mooie vergezichten en verrassende ontmoetingen. Ik kriebelde ze neer in mijn tekendagboek. Wat kan je anders, als je dagen op de trein zit?

Al is avontuur het hoofddoel, minder broeikasgassen uitstoten is toch mooi meegenomen. Het resultaat stel ik grafisch voor. Als de oppervlakte van deze pagina de uitstoot voorstelt van een enkeltje Air Malta (ongeveer 700kg CO₂), verbeeldt de oppervlakte van de lijn die mijn alternatieve route weergeeft, de daaraan verbonden uitstoot: 60 kg CO₂. De dikte van de lijn geeft de bijdrage per km voor elk individueel traject weer.

De tweede etappe. De TGV Inoui Parigi-Milano zoeft door de mistige heuvels van de Morvan. Naast mij twee oudere koppels die de trein huiselijk maken.

Klokslag 12 wordt de picnic bovengehaald. Terwijl de mannen druk doen over kazen en ander lekkers, smikkelen de vrouwen zich ongestoord een weg naar het dessert. Ik deel in de feestvreugde.

30 oktober, 9u30. Er rijdt een bus naar Pozzallo. De praatgrage Nigeriaan naast me vertelt me engere reisverhalen. Hij heeft als klimaatvluchteling de oversteek naar Europa gemaakt via 'de moeilijke weg': door de Sahara en over de zee. 'Ik heb vreselijke dingen gezien, maar heb het overleefd. God heeft een plan met me'. Hij verdient nu redelijk de kost als DJ. Ik vraag of hij al van Faithless heeft gehoord.

18u30. Aankomst in Valletta. De Grand Harbour binnen varen bij valavond is een machtige ervaring. Daar kan geen vliegreis tegenop. De bus naar Zebbug neem ik morgen wel. Een nachtje Valletta laat ik niet schieten. Van A naar V is al ver genoeg.

Antwerpen

28 oktober, 7u34: vertrek in Antwerpen-Centraal. Net voor het opstappen nog een capuccino gekocht op het perron. Die werd met slaapoogjes voor me bereid, de ochtendspits is nog niet begonnen. De zon komt op boven de daken. De Thalys is een fijne werkplek.

Parijs

18.00: Milaan. Dit wriemelende station wil me vooral luxeproducten verkopen, het lijkt wel een luchthaven.

Milaan

Met wat moeite vind ik de HST naar Rome: een pendeltrein, ik lijk wel de enige op doorreis. Laptop en smartphone domineren het zicht. Ik breek dan wel mijn persoonlijke snelheidsrecord, toch komt de trein te laat in Rome aan.

Rome

23.15. Roma Termini. De slaaptrein naar Syracuse heeft vertraging. Morgen komt er in Sicilië een medicane aan land, een 'mediterrane orkaan'. Door de opwarming van het zeewater heb je die steeds vaker. De overtocht naar Messina (met de trein op de boot!) dreigt woelig te worden.

29 oktober, 11.30. Ik strand in Catania. Ten zuiden van de stad zijn sporen en wegen ondergelopen. Ik omarm het avontuur en trek met een te duur betaalde paraplu de uitgestorven straten in. In de enige pizzeria die opent vandaag eet ik een heerlijke scacciata. Zelfs aan een medicane zit een silver lining.

Catania

Pozallo

30 oktober, 12u, Pozallo. Langs de nog natte zeedijk wandel ik naar de haven. De catamaran-ferry is geruststellend groot, het lijkt wel een ruimteschip. Die is wel tegen een medicane bestand. Toch hebben ze hem naar een paus genoemd. Op zee kan je niet voorzichtig genoeg zijn

Valetta

